

La piscifactoria de Lés ultima la producció d'esturions per a la comercialització de carn al setembre i de caviar a la primavera

La Vall d'Aran començarà a comercialitzar a partir de la pròxima primavera caviar, en una primera partida

d'uns 200 quilos. La iniciativa és de la piscifactoria de Lés, una petita població aranesa que treballa des de fa anys en la cria i la reproducció d'esturions, un tipus de peix que havia arribat a ser abundant en rius de l'Estat espanyol com l'Ebre i el Guadalquivir, però que ja ha desaparegut per l'escassa qualitat de les aigües. No obstant, a la desembocadura del riu Garona, que neix a la Vall d'Aran, encara se'n poden trobar alguns exemplars.

La piscifactoria de Lés, propietat del grup Flamicell Verd, compta ja amb una important partida d'esturions, els més grans dels quals, d'entre 8 i 15 quilos de pes, estan en la fase final de producció de caviar. Les primeres mostres extretes, segons l'empresa, fan pensar que estaran en el seu punt òptim a partir de la pròxima primavera.

L'objectiu de l'empresa lleidatana és arribar a superar els 1.500 quilos de caviar anuals, tot i que aquesta producció tardarà encara uns quants anys, ja que l'esturió tarda entre 7 i 10 anys a arribar a la maduració, que és l'etapa en la qual s'extreuen els ous. La comercialització es farà amb el nom Caviar del Pirineu.

No obstant, la producció d'esturions permetrà que, de forma imminent, aquest setembre que ve, es pugui començar a comercialitzar la seva carn. En una primera fase, la carn d'aquest peix es podrà menjar als restaurants de la Vall d'Aran, per la qual cosa alguns restauradors ja s'hi ha interessat. En aquests restaurants, segons assegurin els responsables de la piscifactoria, s'han dissenyat alguns plats expressament pensats per a la carn d'esturió. En aquest sentit, la piscifactoria de Lés està fent un seguit de proves per tal d'aconseguir esturió fumat, que és un altre derivat d'aquest

Un responsable de la piscifactoria de Lés amb un esturió a les mans

LAURENT SANSEN

'Or negre' a la Vall d'Aran

JOAN TORT

peix que té molt prestigi per als bons paladars.

En una segona fase, prevista per a l'any vinent, es preveu iniciar la comercialització d'aquest peix arreu de l'Estat espanyol, amb una producció anual que superarà les 150 tones.

L'esturió és un peix que, com el salmó, fa una migració aigües amunt

per fer la posta d'ous. L'actual contaminació de les aigües i la construcció de nombroses preses han dificultat aquest procés vital i, per tant, la seva progressiva desaparició. Al Guadalquivir se'n van capturar els darrers exemplars als anys 70 i a l'Ebre cap als anys 40.

El mar Caspi és actualment on es produeix el 90% del caviar que es

comercialitza i es consumeix al món, però l'esturió es troba en perill d'extinció. Alguns estudis recents, segons portaveus de la piscifactoria de Lés, expliquen que la situació actual d'aquest peix és molt crítica i que, si es manté l'actual índex d'explotació, la seva supervivència no durarà més de 15 anys.

La desaparició de la Unió Soviètica i el fet que les màfies hagin exportat grans quantitats de caviar de forma il·legal han perjudicat molt aquesta indústria. Aquesta sobreexplotació ha provocat que la producció de caviar hagi caigut un 95% en el darrer mig segle.

L'alimentació dels esturions es manté en secret, però un dels principals requisits per a la seva cria és la qualitat de l'aigua. La piscifactoria de Lés ja compta amb una aigua pràcticament gens alterada per l'home ni les indústries, i un dels principals reptes és aconseguir temperatures similars a les del mar Caspi, cosa que en una instal·lació piscícola de muntanya obliga els responsables de l'explotació a introduir aigua calenta, tot i que en unes quantitats molt controlades.

A més, l'empresa aranesa compta amb una instal·lació de congeneració, la qual cosa li permet la seva pròpia producció d'energia elèctrica.

AGRICULTURA - ALIMENTACIÓ

L'Organització Mundial del Comerç (OMC) es reunirà a Cancún (Mèxic) del 10 al 14 de setembre. Un dels temes centrals serà la reducció dels ajuts a l'agricultura i els aranzels en els països desenvolupats, com una manera de facilitar el posicionament de les produccions de països en vies de desenvolupament en els mercats internacionals.

En aquest sentit, Catalunya compleix en matèria agrícola i ramadera amb els objectius més avançats i positius en relació amb l'expansió comercial dels països que precisen desenvolupar les seves economies, de manera que es pugui contribuir a pal·liar-hi les desigualtats, la pobresa i la fam.

Catalunya compleix per dues vies. D'una banda, el 80% de la producció agrària no rep cap tipus d'ajut, ni té subvencions per accedir als mercats

Catalunya, Cancún i els ajuts a l'agricultura

FUNDACIÓ AGRÍCOLA CATALANA

exterior -el que en llenguatge comunitari serien les restitucions a l'exportació-. El 80% de la producció agrícola de Catalunya tampoc no rep ajuts sobre el producte que puguin significar una distorsió en la competència en els mercats internacionals. Les subvencions al 20% restant de la producció agrària catalana -cereals, fruita seca, oli d'oliva i farratges- tenen com a objectiu mantenir la renda dels pagesos i contribuir a la fixació de l'equilibri territorial, és a dir, no incideixen directament en el produc-

te. D'altra banda, pel que fa al consum i la transformació, Catalunya és importadora neta de matèries primeres, cereals, oleaginoses, proteaginoses per a la fabricació de farines panificables i pinsos animals. A més, cal destacar el dèficit català en productes com ara l'arròs, el blat, el blat de moro, la soja o el cafè, que tenen una especial incidència en el desenvolupament de molts països pobres.

Pel que fa a la Unió Europea en el seu conjunt, l'aprovació de la reforma de la política agrària comunitària

(PAC) afavoreix la negociació amb els països integrants de l'OMC que van subscriure el novembre del 2001, en la reunió celebrada a Doha (Qatar), un protocol de reducció dels ajuts a la producció agrícola a assolir el 2005.

La viabilitat de l'agricultura a l'anomenat Tercer Món és una qüestió clau perquè aquests països assoleixin autosuficiència alimentària i independència respecte dels països més desenvolupats. I això passa perquè hi hagi possibilitats de competir en igualtat de condicions en els mercats internacionals. En aquest sentit, el que coneixem com Occident haurà de determinar si el benestar social i el progrés material passa també per un món on les desigualtats i la fam puguin ser eliminades, o bé es mantindran els models de desenvolupament econòmic -agricultura, indústria i serveis- que no tenen en compte la major part de la població mundial.